

CORRECTIONELE RECHTBANK VAN ANTWERPEN

9 SEPTEMBER 2003

De Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen; kamer 4C, rechtdoende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Inzake: Openbaar Ministerie, en waarbij zich hebben aangesloten als burgerlijke partijen:

1. Het Centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding bij akte verleden te Antwerpen, op 19 juli 1996, het onderzoek geopend zijnde ingevolge deze aanstelling als burgerlijke partij;
2. Vzw Auschwitzstichting,

Tegen: Siegfried V, Herbert V

BETICHT VAN:

de eerste en de tweede: te Antwerpen en bij samenhang elders in het Rijk in meerdere malen, op niet nader bepaalde data, tussen 30 april 1996 en 1 oktober 2002 de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting zijnde van eenzelfde opzet, het laatste feit gepleegd zijnde op 30 september 2002,

- A. Bij inbreuk op de artikelen 1 lid 1 en 2, 2 en 3 van de wet van 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkennen, minimaliseren, rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd, namelijk door in de omstandigheden bepaald bij artikel 444 van het strafwetboek, zijnde, hetzij in openbare plaatsen of bijeenkomsten, hetzij in tegenwoordigheid van verscheidene personen, in een plaats die niet openbaar is, maar toegankelijk voor een aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken, hetzij in om het even welke plaats in tegenwoordigheid van de beledigde en voor getuigen, hetzij door geschriften al dan niet gedrukt, door prenten of zinnebeelden die aangeplakt, verspreid of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld worden, hetzij door geschriften die niet openbaar gemaakt, maar aan verscheidende personen toegestuurd of meegedeeld worden, de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistisch regime is gepleegd, te hebben ontkend, schromelijk te hebben geminimaliseerd of gepoogd te hebben het goed te keuren of te rechtvaardigen, het aanzetten tot discriminatie, haat, geweld of rassenscheiding jegens een groep, gemeenschap of de leden ervan;
- B. Bij inbreuk op de artikelen 1 lid 1, lid 2 2°, 5 bis en 6 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, gewijzigd bij de wet van 12 april 1994 en de wet van 7 mei 1999, in de omstandigheden bepaald bij artikel 444 van het strafwetboek, zijnde, hetzij in openbare plaatsen of bijeenkomsten, hetzij in tegenwoordigheid van verscheidene personen, in een plaats die niet openbaar is, maar toegankelijk voor een aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken, hetzij in om het even welke plaats in tegenwoordigheid van de beledigde en voor getuigen, hetzij door geschriften al dan niet gedrukt, door prenten of zinnebeelden die aangeplakt, verspreid of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld worden, hetzij door geschriften die niet openbaar gemaakt, maar aan verscheidende personen toegestuurd of meegedeeld worden aangezet hebben tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens een groep, gemeenschap of de leden ervan, wegens het ras, de huidskleur, de afstamming, de afkomst of de nationaliteit van deze leden of van sommigen onder hen;

(...)

I. Procedure

1. Oproeping voor de raadkamer

Eerste beklagde werpt op dat de rechtspleging nietig zou zijn en de rechten van verdediging zouden zijn geschonden omdat hij niet in kennis werd gesteld van de plaats, dag en uur van verschijning voor de Raadkamer ter regeling van de rechtspleging.

Gelet op het bewijs van het versturen van een aangetekende zending aan eerste beklagde dd. 11 maart 2003, hetzij 15 dagen voor de zitting van de Raadkamer van 26 maart 2003 staat vast dat beklagde wel overeenkomstig artikel 127, 6de lid van het Wetboek van Strafvordering werd verwittigd.

Ook zijn advocaat Mr. R. Verreycken werd per aangetekend schrijven verwittigd. Dit bericht werd evenwel teruggestuurd met de vermelding dat Mr. Verreycken verhuisd was. Het gefaxte bericht aan deze advocaat meldt als resultaat "OK" en bereikte dus zijn bestemming. In tegenstelling tot wat eerste beklagde in conclusies voorhoudt, blijkt niet duidelijk uit het strafdossier dat Mr. Noë - die weliswaar voor eerste beklagde tussenkwam in een verzoekschrift overeenkomstig artikel 61 quinqies van het Wetboek van Strafvordering - door eerste beklagde was aangezocht om verder voor hem op te treden in de plaats van Mr. Verreycken. Mr. Noë meldde in het strafdossier nergens dat hij Mr. Verreycken opvolgde. Mr. Verreycken deelde ook nooit mee dat hij niet meer in zake was, zelfs niet toen hij de faxpost voor de zitting van de Raadkamer van 26 maart 2003 kreeg. De griffie mocht er dus van uitgaan dat Mr. Verreycken nog steeds voor eerste beklagde optrad.

Op dit middel van eerste beklagde dient dus niet verder te worden ingegaan omdat het faalt.

2. Deskundig onderzoek

Eerste beklagde werpt als tweede middel op dat het verslag van deskundige Gie Van Den Berghe uit de debatten moet worden geweerd omdat deze deskundige een schijn van partijdigheid en afhankelijkheid opwekt.

Dit omdat eerste beklagde ooit, in naam van Fred Leuchter, een klacht wegens smaad tegen Gie Van Den Berghe indiende.

Bovendien schreef eerste beklagde een boek met als titel "Van Den Berghe Gie: wetenschapper of moraalfilosofische kwakzalver", uitgave waarvan de deskundige toegeeft dat dit zeer beledigend is ten opzichte van zijn persoon.

De rechtbank merkt op dat beide aangehaalde elementen acties betreffen die uitgaan van eerste beklagde tegen de persoon van de deskundige, en op zich dus niet getuigen van enige vooringenomenheid in hoofde van de deskundige tegen eerste beklagde.

De klacht wegens smaad die eerste beklagde ooit tegen Gie Van Den Berghe indiende, werd volgens Gie Van Den Berghe geseponeerd. Eerste beklagde meldt van deze klacht niets in zijn verhoor over de relatie tussen hem en de aangestelde deskundige.

De rechtbank kan uit het strafdossier noch uit de stukken die door eerste beklagde worden neergelegd, afleiden wanneer deze klacht zou zijn neergelegd en naar aanleiding waarvan.

Op deze basis kan de rechtbank dan ook niet aannemen dat er in hoofde van de deskundige partijdigheid zou zijn.

Ook wat betreft het door eerste beklagde geschreven boek, waarvan de deskundige toegeeft dat dit zeer beledigend is ten opzichte van zijn persoon, blijkt niet dat de deskundige hierdoor een vijandige houding ten overstaan van eerste beklagde aannam waardoor zijn objectiviteit bij het uitvoeren van zijn deskundigenopdracht in het gedrang komt.

Een zweem van partijdigheid, zoals eerste beklagde in conclusies voorhoudt, volstaat niet om de betrouwbaarheid van het deskundigenverslag aan te vechten (zie het door eerste beklagde geciteerde werk van B. De Smet, *Deskundigenonderzoek in Strafzaken*, A.P.R. 2001, Antwerpen, Kluwer, nr. ,175).

De rechtbank stelt bovendien vast dat eerste beklagde in zijn verzoekschrift overeenkomstig artikel 61quinquies Sv. tijdens het gerechtelijke onderzoek als enig argument tegen de aangestelde deskundige liet gelden dat deze geen historicus zou zijn. Dit argument kan aanleiding geven tot betwisting van de wetenschappelijke waarde van het deskundig onderzoek maar leidt niet tot een aantasting van de onpartijdigheid van de deskundige.

Eerste beklagde brengt verder in zijn stukkenbundel een interview van Gie Van Den Berghe uit het tijdschrift Knack van 15 maart 1995 voor. In dit interview stelt Gie van Den Berghe dat zijn contact met de heer directeur van het AHM waarbij hij geld vroeg voor twee jaar wetenschappelijk onderzoek opeens afbrak. Hij stelt dat de reden hiervoor onder meer zou kunnen liggen in een lezersbrief van Siegfried V in het tijdschrift Vrij Nederland, lezersbrief waarop een journalist zich baseerde om Gie Van Den Berghe in een artikel als een holocaust-ontkenner te bestempelen. Dit artikel werd opgenomen in het boek “Histoire de l'anti-semitisme” van Poliakov.

Verder stelde Van Den Berghe in dit interview dat zijn sollicitatie als archivaris bij het archief en museum in de Mechelse Dossinkazerne nooit werd beantwoord en hij geen schijn van kans maakte “omwille van wat verscheen in het Belgisch-Israëlitisch Weekblad, in Vrij Nederland, omwille zelfs van de brief van Siegfried V. De smet van anti-semitisme geraakt nooit meer van mijn naam.”

De verdediging stelt dat de deskundige hierdoor een zekere aversie en vijandschap ten aanzien van Siegfried V moet hebben ontwikkeld, waardoor zijn onpartijdigheid wordt aangetast.

Evenwel blijkt niet uit de door eerste beklagde aangehaalde argumenten of uit het deskundig verslag dat de verhouding tussen de deskundige en eerste beklagde dermate vertroebeld is dat de deskundige niet in staat was zijn opdracht die hij op 25 oktober 2000 kreeg, vanuit een louter wetenschappelijk oogpunt te benaderen.

Omtrent de verhouding tussen eerste beklagde en de aangestelde deskundige, verklaarde eerste beklagde: “Wat betreft mijn verhouding met Gie Van den Berghe, kan ik u zeggen dat ik voor die man geen enkele waardering kan opbrengen, dit heb ik trouwens ook geschreven in mijn boek ‘Gie Van Den Berghe: wetenschapper of moraalfilosofische kwakzalver’. Dit met de bedoeling hem aan de kaak te stellen en omdat hij in de Belgische media onze belangrijkste opponent is of was.

Dat ik zijn geschriften in mijn bezit heb is nogal logisch, trouwens ik heb ook geschriften van andere holocaust gelovigen. Dit met de bedoeling om te weten hoe zij onze standpunten trachten te ontzenuwen en ook om hun standpunten te kennen.

De deskundige verklaarde: *“Voor wat betreft mijn relatie met Siegfried V kan ik heel kort zijn: deze is onbestaande.”*

Zowel de deskundige als eerste beklagde bevestigen dat zij nog nooit contact met elkaar hebben gehad.

De deskundige geeft in zijn verslag geen blijken van goed- of afkeuring ten overstaan van één der beklagden, en de rechtbank is van oordeel dat hij de hem gegeven opdrachten naar behoren uitvoerde.

Het gegeven dat de deskundige aan de onderzoeksrechter verzocht om nog enkele andere publicaties te mogen onderzoeken, hetgeen resulteerde in een bijkomende opdracht, toont geenszins enige subjectiviteit van de deskundige, maar wel zijn kennis over de hem toevertrouwde materie aan.

Waar een deskundige de grenzen van zijn opdracht niet mag te buiten gaan, is het hem wel toegestaan om aan de onderzoeksrechter te vragen zijn opdracht uit te breiden.

Het is dan aan de onderzoeksrechter om te beslissen of deze bijkomende opdracht wordt gegeven.

De rechtbank ziet dan ook geen reden om dit deskundig verslag uit de debatten te weren.

Ter terechtzitting stelde het openbaar ministerie niet gelukkig te zijn met de beslissing van de onderzoeksrechter om een deskundige aan te stellen omdat het enkel aan de rechtbank toekomt om te oordelen of de wetgeving terzake al dan niet geschonden werd.

De rechtbank stelt echter vast dat de onderzoeksrechter tot tweemaal toe het onderzoek afsloot zonder een deskundige te hebben aangesteld. Hierop werd zij bij kantschrift van 12 september 2000 door de procureur des Konings gevorderd een deskundige aan te stellen *“met het oog op lezing van de in het dossier neergelegde en besproken publicaties en advies te geven of de negationistische ideeën al of niet verspreid werden met racistische of xenofobe bedoelingen”*.

Op basis van deze vordering werd een deskundige aangesteld.

Dit neemt niet weg dat het deskundig verslag enkel adviserend is, vermits het uiteindelijk alleen de rechtbank is die oordeelt over het al dan niet bewezen zijn van de aan beklagden ten laste gelegde inbreuken.

In ondergeschikte orde wordt door eerste beklagde gesuggereerd dat het misschien nuttig is voor de rechtbank om de deskundige als getuige op te roepen.

Vermits de rechtbank hier het nut niet van inziet, wordt hierop niet ingegaan. Het verslag is logisch en helder opgebouwd en laat aan duidelijkheid niets te wensen over.

Eerste beklagde haalt ook geen elementen aan waarover verdere duidelijkheid zou moeten verstrekt worden of punten waarop hij het verslag in discussie stelt.

3. Bevoegdheid

Eerste beklagde betwist de bevoegdheid van de rechtbank en stelt dat de zaak als drukpersmisdrijf voor een jury dient te worden gebracht.

Als argument om deze onbevoegdheid te staven haalt eerste beklagde aan dat het deskundig verslag omwille van subjectiviteit moet geweerd worden en hierdoor geen aanleiding meer bestaat om de stellen dat de publicaties die bij beklagde werden in beslag genomen, ingegeven zijn door racisme of xenofobie.

Wat betreft het weren van het deskundig verslag uit de debatten verwijst de rechtbank naar hoger staande motivering waaruit blijkt dat er geen enkele reden is om dit verslag te weren.

Bovendien heeft dit verslag een louter adviserende waarde en is het aan de rechtbank om te oordelen of de publicaties ingegeven zijn door racisme of xenofobie.

Enkel indien de rechtbank in casu van oordeel is dat dit aspect niet afdoende bewezen is, zal er reden zijn om tot onbevoegdheid te besluiten.

De argumentatie hierover wordt hierna ontwikkeld bij de motivering ten gronde:

Het is niet omdat in de oorspronkelijke klacht met burgerlijke partijstelling geen gewag werd gemaakt van een misdrijf van racisme of xenofobie, dat een dergelijke inbreuk niet aan beklagden kan worden ten laste gelegd. Het openbaar ministerie kwalificeert uiteindelijk de feiten die uit het strafonderzoek zijn gebleken, en het is de taak van de rechtbank - en niet van de burgerlijke partij - om de juistheid van deze kwalificatie te beoordelen. Ook hieruit kan eerste beklagde derhalve geen onbevoegdheid van de correctionele rechtbank distilleren.

4. Redelijke termijn

Eerste beklagde stelt tenslotte dat de redelijke termijn werd overschreden, zodat de rechten van verdediging werden geschonden.

De rechtbank stelt vast dat, hoewel het strafonderzoek werd gestart in 1996, de feiten waarvoor beklagden worden vervolgd, bleven voortduren tot in september 2002.

In het onderzoek blijkt dat de houding van beklagden vertragingen hebben veroorzaakt, onder meer doordat zij zich onvindbaar maakten voor het gerecht, en zij de geschriften die in beslag dienden te worden genomen, lieten verdwijnen.

Er kan hier dan ook geen sprake zijn van het overschrijden van de redelijke termijn.

In concreto wordt ook niet aangetoond op welke wijze de rechten van verdediging van eerste beklagde zouden zijn geschonden door het beweerde verstrijken van de redelijke termijn.

In tegenstelling tot andere inverdenkinggestelden blijkt uit het strafdossier dat beklagden moreel niet leden onder, maar zich eerder verkneukelden in de slachtofferrol om zich als 'vervolgde' te profileren en mediabelangstelling op te wekken.

Het verstrijken van de termijn vergrootte bij beklagden niet de onzekerheid over hun lot maar was voor hen een interessant onderwerp voor de Nieuwsbrieven die de stichting VHO bleef verspreiden (zie st. 171 waaruit blijkt

dat beklagden eerste beklagde afficheerden als vervolgde om reden van zijn overtuiging, st. 172 “*Met de uitgave van RB (= Revisionistische Bibliotheek) 15 en de aangetekende verzending ervan aan Leman en Eerdeken kunnen we moeilijk nog meer doen om een gerechtelijke procedure uit te lokken*”).

Uit verschillende brieven die het VHO richtte aan het Centrum voor Racismebestrijding blijkt dat beklagden 'vervolging' zochten.

II. Ten gronde

Beklaagden worden vervolgd voor het verspreiden, verkopen, te koop aanbieden of openlijk tentoonstellen van drukwerken waarin de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistisch regime is gepleegd, wordt ontkend, schromelijk geminimaliseerd, goedgekeurd of gerechtvaardigd (tenl. A) en voor het hierdoor te hebben aangezet tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens een groep, gemeenschap of de leden ervan wegens hun ras, huidskleur, afstamming, afkomst of nationaliteit (tenl. B).

Voorafgaandelijk stelt eerste beklagde de vraag of de Belgische wetgeving niet in strijd is met de hogere rechtsnormen van Europees recht, nl. met de persvrijheid en de vrijheid van meningsuiting zoals omschreven in o.a. artikel 10 van het EVRM, alsook met de gelijkheid;

Deze vraag werd door beklagde evenwel reeds gesteld aan het Arbitragehof dat in zijn arrest van 12 juli 1996 het beroep tot nietigverklaring van de wet van 23 maart 1995 verwierp.

Het Arbitragehof overwoog onder meer: “*Het recht op vrije meningsuiting is evenwel niet absoluut.*

Ongeacht het gegeven dat eenieder ertoe is gehouden de grondwettelijk beschermde vrijheid van meningsuiting van anderen te eerbiedigen, volgt uit artikel 19 van de Grondwet in samenhang met artikel 10.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 19.3 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten dat de vrijheid van meningsuiting kan worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties welke bij wet zijn vastgesteld en die in een democratische samenleving nodig zijn tot bescherming van de in bovenvermelde verdragsbepalingen uitdrukkelijk versnelde doelstellingen”.

Het Arbitragehof was van oordeel dat er geen strijdigheid van de Belgische wetgeving met de Europese normgeving was.

Dit middel van eerste beklagde faalt dan ook.

In conclusies stelt eerste beklagde dat hij dient te worden vrijgesproken van de hem ten laste gelegde feiten bij gebrek aan bewijs van het materieel element. Hij gaat er hierbij van uit dat het deskundig verslag uit de debatten wordt geweerd. Hieruit vloeit volgens eerste beklagde voort dat er geen of onvoldoende bewijzen van schuld zijn, of er minstens twijfel bestaat.

Zoals hoger reeds gesteld is er geen reden om het deskundig verslag uit de debatten te weren, deskundig verslag dat bovendien enkel een adviserende functie heeft.

De rechtbank merkt op dat het niet aan de deskundige of aan de verbalisanten is om uitspraak te doen over het al dan niet bewezen zijn van de aan beklagden ten laste gelegde feiten: dit oordeel komt enkel aan de rechtbank ten gronde toe.

De opmerking in het proces-verbaal dd. 15/4/00 waarin de verbalisant stelt: *“Uit de verhoren bleek niet dat V (e.a.) deze negationistische ideeën verspreidt met racistische of xenofobe bedoelingen. Over mogelijk verborgen beweegredenen kunnen wij ons niet uitspreken”* dient derhalve beschouwd als een loutere inlichting waaruit niet noodzakelijkerwijze de vrijspraak van beklaagden voortvloeit.

Eerste beklaagde betwist tenlastelegging A niet, met uitzondering van de omstandigheid dat deze publicaties ingegeven zijn door racisme of xenofobie; basis waarop overeenkomstig artikel 150 van de Grondwet de bevoegdheid van de correctionele rechtbank geënt is.

Hij betwist dus uiteraard ook tenlastelegging B.

De materialiteit van de inbreuk vermeld onder tenlastelegging A, werd door eerste beklaagde in de loop van het onderzoek en ook thans niet betwist en blijkt afdoende uit de pamfletten en de te koop aangeboden boeken, waarvan tal van kopies aan het strafdossier werden gevoegd.

Uit het strafonderzoek bleek dat eerste en tweede beklaagde onder de vzw VHO (‘Vrij Historisch Onderzoek’, later gewijzigd in ‘Vogelvrij Historisch Onderzoek’) pamfletten drukten en verspreiden waarin zij promotie voerden voor boeken met negationistische inslag. Zij boden deze boeken te koop aan onder meer via het internet, op de website van het VHO.

Dat ook websites ressorteren onder toepassing van de in de tenlasteleggingen A en B aangehaalde wetten wordt door eerste beklaagde niet betwist en vloeit voort uit de bewoordingen van artikel 444 van het Strafwetboek. Informatie en publicaties die te koop worden aangeboden en waarvan een inhoudsopgave wordt weergegeven in een website, zijn toegankelijk voor een zeer groot publiek en beantwoordt onmiskenbaar aan de in artikel 444 van het Strafwetboek omschreven verspreiding en openbaarmaking.

Het gegeven dat deze website niet van beklaagden is maar toebehoort aan Castle Hill Publishers, is irrelevant omdat uit het strafdossier duidelijk blijkt dat de informatie die op deze website wordt aangeboden, mede afkomstig is van eerste beklaagde die het boekenaanbod doorgeeft. Ook werken van eerste beklaagde en stickers van het VHO met de internetadressen worden bovendien op deze website te koop aangeboden.

Eerste beklaagde stelde in het strafdossier dat hij enkel de naam VHO leende om de internetsite te openen en hij geen enkele zeggenschap heeft over het opnemen van gegevens op de site, maar dit wordt tegengesproken door de Nieuwsbrief van het VHO van maart 1998 waarin eerste beklaagde een ‘zoekertje’ lanceert naar een webmaster voor het Nederlandstalige luik van deze site. Dit bewijst dat eerste beklaagde wel degelijk betrokken is bij het opstellen en actueel houden van de website.

Eerste beklaagde beklemtoonde in het strafonderzoek dat hij enkel het bestaan van de gaskamers aanvocht en derhalve niet de genocide ontkent, minimaliseert of poogt te rechtvaardigen.

Nochtans blijkt uit verschillende zinsneden van de door beklaagden te koop aangeboden werken dat bij gebreke aan gaskamers, er geen sprake kan zijn van genocide (met name het doelbewust geheel of gedeeltelijk uitroeien van een nationale, etnologische, godsdienstige of rassengroep). In verschillende van deze werken wordt onverbloemd gesteld dat de holocaust niet heeft plaatsgevonden en een verzinsel is.

Ter illustratie hiervan kunnen volgende passages aangehaald worden

- uit de door de vzw. VHO ingekorte versie van het werk van J. Graf, getiteld “De Holocaust onder de scanner”;

- *“Want de algemeen aanvaarde thesis volgens welke de Duitsers miljoenen joden zouden vergast hebben, blijkt bij nader inzien onmogelijk houdbaar tegenover een tegenstander die het dossier kent.”* (p. 22 van de uitgave),
  - *“In tegenspraak met de waarheid zijn daarentegen de nu volgende beweringen:*
    - a) *Er bestond zoiets als een uitmoordingsplan met betrekking tot de joden.*
    - b) *Er bestonden in bepaalde concentratiekampen, gaskamers die bestemd waren voor de vernietiging van mensen.*
    - c) *Vijf á zes miljoen joden hebben onder Hitlers heerschappij het leven verloren.”* (p. 23)
  - *“Indien deze feiten (de cynische en koelbloedige moord op miljoenen weerloze mensen in gaskamers) zich dus echt zouden hebben voorgedaan, zou men inderdaad, zonder een spoor van twijfel te maken hebben met een misdaad die zijn weerga niet vindt in de geschiedenis. Om deze reden is de kwestie van het al dan niet bestaan hebben van de gaskamers wel degelijk van doorslaggevend belang.”* (p. 26)
  - *“Uit wat voorafgaat, trekken wij de volgende conclusies:*
    - 1) *Waarschijnlijk zijn van 1933 tot 1945 zo'n 600.000 tot 800.000 mensen omgekomen in de nationaal-socialistische concentratiekampen.*
    - 2) *Minder dan de helft van de slachtoffers waren joden aangezien deze laatsten in vele kampen slechts een kleine minderheid vormde, (althoewel het percentage joodse gevangenen in Auschwitz op het einde tot bijna 80 % opliep).”* (p. 38)
  - *“De overwinnaars hebben dan een misdaad uitgevonden die uniek is in de geschiedenis van de mensheid: de holocaust, de stelselmatige vernietiging, in gaskamers, van een heel volk, van de boreling tot de honderdjarige overgrootmoeder.”* (p. 41)
  - *“Nu de revisionisten de kwestie van de gaskamers hebben opgelost, moet men tot de vaststelling komen dat de gaskamerverhalen gruwelsprookjes zijn die, om redenen van politieke propaganda, na de oorlog eerst door de overwinnaars en later door hun Duitse bondgenoten werden verspreid”* (p. 69)
- uit *“De Wannseekonferentie en de ‘Endlösung’”*, door het VHO uitgegeven, geen auteur vermeld: ... *“het woord Endlösung als volgt begrepen werd, (...) nl. de emigratie (van de Joden) uit gans Europa na het beëindigen van de vijandelijkheden.* (p. 28)
- uit *“De lotgevallen van Germar Rudolf”*, uitgave van het VHO: *“Reeds daar kom ik tot het besluit dat die Zyklon B-inwerpluiken in de beweerde gaskamers van Auschwitz-Birkenau niet bestaan hebben en dat er van een massamoord zoals in de getuigenissen beschreven gewoonweg geen sprake kan geweest zijn ”* (p. 47), en uit het voorwoord *“We leren ermede ook veel over de geestelijke instelling van de officiële geschiedschrijvers en het establishment, inclusief het politieapparaat, dat de holocaustlegende in stand houdt.”*

Dat deze publicaties en geschriften wel degelijk aanzetten tot discriminatie, haat, geweld of rassenscheiding jegens een groep, gemeenschap of de leden ervan, komt duidelijk naar voor in het boek van Jean Boyer, "Die schlimmsten Feinde unserer Volker", dat door het VHO te koop wordt aangeboden, en dat door de deskundige in zijn verslag werd geanalyseerd.

Op basis van de door de deskundige aangehaalde passages en samenvattingen blijkt dat het Joodse volk wordt afgeschilderd als een volk van fanatiekelingen, waarbij ongehoorzamen worden vermoord. Zij worden verder

beschreven als huichelaars, bedriegers, een volk van dieven en laffe sluipmoordenaars. De auteur ontkent de jodenmoord niet maar praat ze goed door onder meer het jodendom te vergelijken met een poliep, waarvan het niet volstaat zijn tentakels te vernietigen maar ook de kop moet worden vernietigd (zie deskundig verslag p. 17 tot 22).

Eerste beklagde werpt met betrekking tot de pamfletten en stickers op dat hij zelf niet tot de verspreiding ervan overging.

Evenwel vereist artikel 444 van het Strafwetboek niet dat de dader zelf instaat voor de verspreiding, maar wel dat de verspreiding het noodzakelijke gevolg is van het toezenden van het geschrift aan de geadresseerde, wat meebrengt dat de verspreiding door de dader gewild was (Cass. 23/10/1916, Pas. 1917,1, 290).

Uit de bewoordingen van de Nieuwsbrieven die het VHO aan zijn leden toestuurde, blijkt duidelijk dat pamfletten en stickers door het VHO in grote getallen werden gedrukt om te worden gebruikt ter massaverspreiding.

Eerste beklagde betwist enig oogmerk om te schaden te hebben gehad en stelt dat hij bij gebreke aan dit intentioneel element dient te worden vrijgesproken.

Dat beklagden bij het plegen van de feiten geen kwaadwillige gevolgen wilden doen ressorteren, kan niet worden aanvaard.

Eerste beklagde werd in het verleden zowel in België als in Nederland voor gelijkaardige feiten veroordeeld. In deze vonnissen en arresten werd beklagde er op gewezen dat zijn geschriften onnodig leed berokkenen aan mensen van Joodse afkomst en de nabestaanden van oorlogsslachtoffers (o.m. in het in het strafdossier gevoegde vonnis van de Arrondissementsrechtbank te `s- Gravenhage dd. 4/11/1992). Desondanks bleven beklagden onverminderd hun kwetsende geschriften verspreiden.

Hierbij werd geen enkele rekening gehouden met andermans gevoelens.

Zij kunnen ook niet voorhouden dat het geenszins hun bedoeling is dat de pamfletten en publicaties bij Joodse mensen of andere slachtoffers van oorlogsleed zouden terechtkomen, waar uit de verschillende nieuwsbrieven duidelijk blijkt dat deze pamfletten specifiek met het oog op massaverspreiding werden gedrukt.

De aan beklagden ten laste gelegde feiten A en B zijn derhalve afdoende bewezen uit de elementen van het strafdossier.

Deze feiten vermengen zich in hoofde van beklagden als gepleegd met éénzelfde strafbaar opzet.

Beklagden misbruiken het fundamentele recht op vrijheid van meningsuiting om andermans gemoedsrust te verstoren, zelf om mensen te shockeren door het in vraag stellen van leed dat bij velen nog zwaar doorweegt. Zij verschuilen zich onder het mom het 'wetenschappelijk debat' rond de Holocaust te willen opengooien maar uit de door hen gebruikte middelen blijkt dat zij er enkel op uit zijn slachtoffers van het oorlogsleed te schofferen door hen ongevraagd met beschimpende pamfletten te bestoken. Beklagden hebben geen enkel schuldbesef of inzicht dat hun gedragingen personen die door de oorlog dierbaren verloren, andermaal traumatiseren. Integendeel, eerste beklagde plaatst zichzelf in een slachtofferrol en ziet zichzelf als een 'vervolgde omwille van zijn geloof' waarbij men zich de vraag kan stellen of het doel van het VHO niet eerder de persoonlijke verheerlijking van zijn bezielers is, dan wel het verspreiden van hun gedachtegoed.

De hierna bepaalde bestraffing dringt zich dan ook op.

Hierbij houdt de rechtbank rekening met het gegeven dat de feiten zich uitstrekken over een lange periode waarin beklaagden ondanks tal van verwittigingen, bleven volharden.

Anderzijds bestaat de hoop dat beklaagden thans tot schuldbesef zullen komen, zodat hen nog een kans dient te worden geboden. Voor de op te leggen gevangenisstraf wordt dan ook uitstel van tenuitvoerlegging verleend.

III. Burgerlijke vorderingen

1. Het Centrum voor gelijkheid van kansen en bestrijding van racisme

Eerste beklagde stelt dat de klacht met burgerlijke partijstelling die door het centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding op 19 juli 1996 werd neergelegd, onontvankelijk is, omdat het centrum pas op 25 februari 2003 haar statutaire doel uitbreidde en voorzag in het optreden in rechte met betrekking tot de wet van 23 maart 1995.

Het centrum, dat geen VZW is maar wel een autonome openbare dienst, werd in de wet van 23 maart 1995 nominatim vernoemd om in rechte op te treden in alle rechtsgeschillen waartoe de toepassing van deze wet aanleiding kon geven (art. 4 van de wet van 23/3/1995).

De burgerlijke partijstelling van het centrum is derhalve ontvankelijk.

Het centrum vordert een schadevergoeding van 1 euro definitief, en deze vordering komt gegrond voor gelet op de doelstellingen van het centrum.

2 de VZW. Auschwitz

Deze burgerlijke partijstelling wordt op zich niet betwist.

De vordering ad 1 euro komt gegrond voor gelet op de doelstellingen van deze VZW.

OM DEZE REDENEN;

DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen (...)

Rechtdoende bij verstek ten opzichte van tweede beklagde en op tegenspraak ten opzichte van de burgerlijke partijen en de eerste beklagde

VEROORDEELT

eerste en tweede beklagde: voor de vermengde feiten A en B elk tot een hoofdgevangenisstraf van EEN JAAR en elk tot een geldboete van VIJFHONDERD EUR

Aangezien veroordeelden vroeger geen enkele veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden hebben opgelopen;

dat in die omstandigheden een genademaatregel van aard is om de verbetering van deze veroordeelden te doen verhopen;

Beveelt dat bij toepassing en binnen de perken van artikel 8 der wet van 29 juni 1964, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 10 februari 1994, de tenuitvoerlegging van de uitgesproken hoofdgevangenisstraffen ten laste van eerste en tweede veroordeelde, worden uitgesteld voor een termijn van VIJF jaar vanaf heden.

Ontzet beklaagden uit de rechten voorzien in artikel 31 van het strafwetboek voor een periode van TIEN JAAR, ingevolge artikel 1 van wet van 23.3.1995.

Verplicht eerste en tweede veroordeelde, als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, elk tot het betalen van een bijdrage van tien EUR, bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wet van 26.06.2000, vermeerderd met 40 decimes en gebracht op 50 EUR per bijdrage.

Verplicht eerste en tweede veroordeelde tot betaling van elk 1/2 van de kosten van het geding belopende 6.434,62 EUR en, bij toepassing van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en de wet van 26.06.2000, elk tot een vergoeding van 25 EUR.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952 gewijzigd door de wet van 26/6/2000 de geldboeten van 500 EUR, vermeerderd worden met 40 decimes, zodat die geldboeten elk 2.500 EUR bedragen.

Bepaalt de duur van de gevangenisstraffen waardoor de geldboeten vervangen kunnen worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op drie maanden voor elke geldboete.

Rechtdoende over de vordering van de burgerlijke partij het centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding

Verklaart de eis ontvankelijk en gegrond;

Veroordeelt eerste en tweede beklaagde solidair om aan de burgerlijke partij te betalen, als schadevergoeding, de som van EEN EURO definitief tē vermeerderen vanaf heden met de gerechtelijke intresten en de kosten.

Rechtdoende over de vordering van de burgerlijke partij vzw Auschwitz

Verklaart de eis ontvankelijk en gegrond;

Veroordeelt eerste en tweede beklaagde solidair om aan de burgerlijke partij te betalen, als schadevergoeding, de som van EEN EURO te vermeerderen vanaf heden met de gerechtelijke intresten en de kosten.

Alles wat voorafgaat is, overeenkomstig de bepalingen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in de Nederlandse taal geschied.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en drie.